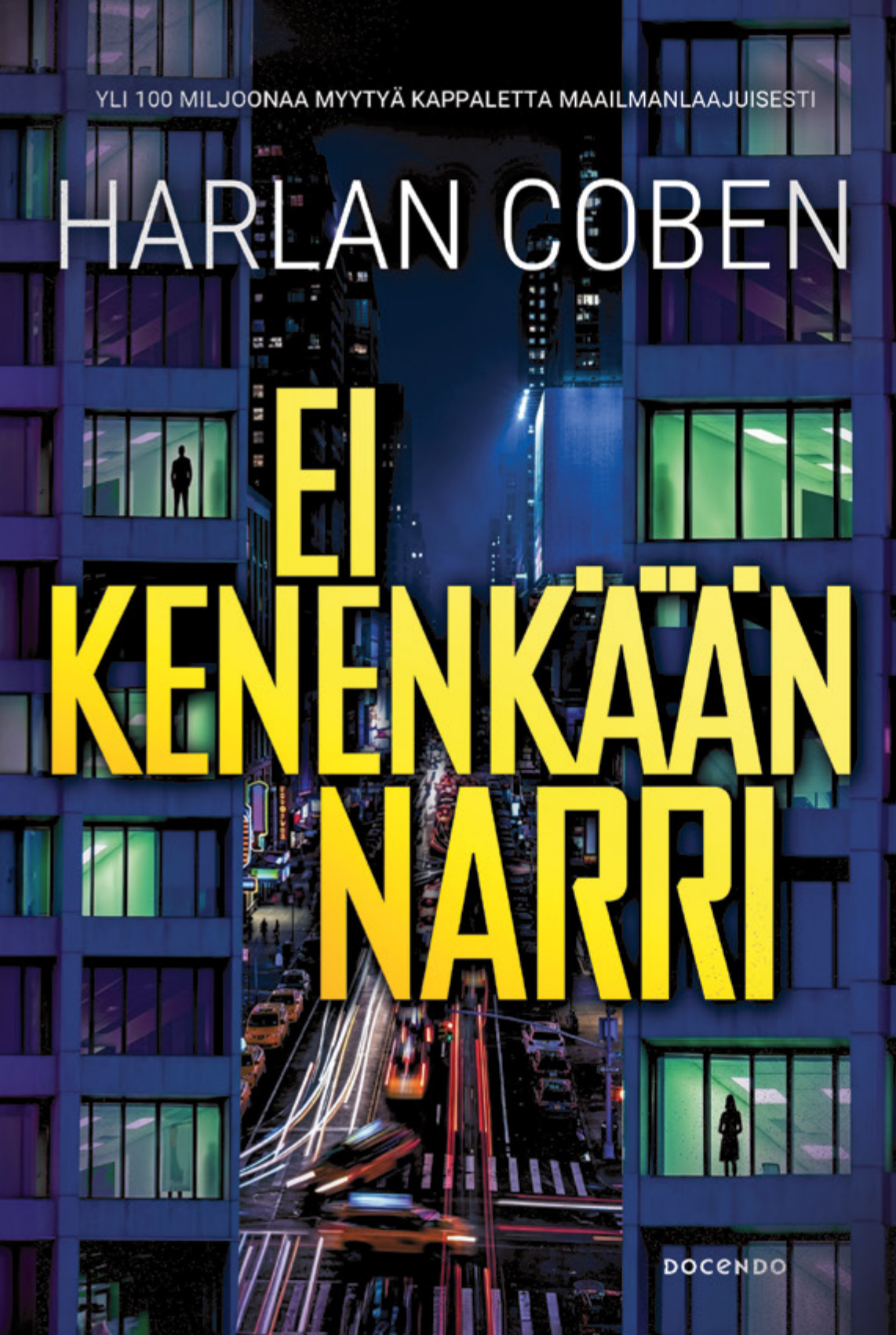
YLI 100 MILJOONAA MYYTYÄ KAPPALETTA MAAILMANLAAJUISESTI

HARLAN COBEN

EI KENENKÄÄN NARRI

DOCENDO

EI KENENKÄÄN NARRI

HARLAN COBEN:

Lupaa ja vaikene (2013, suom. 2014)
Saalistaja (2014, suom. 2015)
Petät vain kerran (2016, suom. 2017)
Älä päästä irti (2017, suom. 2018)
Verenperintö (2019, suom. 2019)
Jäljittäjä (2020, suom. 2021)
Osuma (2022, suom. 2023)
Etsin sinut (2023, suom. 2024)
Lähti ilman hyvästejä,
yhdessä Reese Witherspoonin kanssa (2025, suom. 2026)

HARLAN COBEN

EI KENENKÄÄN NARRI

Englannin kielestä suomentanut Saana Rusi

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Nobody's Fool*
Copyright © 2026 by Harlan Coben
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Saana Rusi ja Docendo 2027
www.docendo.fi
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatit Arthur Conan Doylen Sherlock Holmes -novelleista
Keltaiset kasvot (s. 271) ja *Kuningas ja laulajatar* (s. 36, 93, 286)
on suomentanut Jaakko Anhava.
Sitaatit s. 309: Goo Goo Dollsin kappaleen Slide sanoitus John Rzeznik.

Kansi: Jussi Jääskeläinen
Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy
ISBN 978-952-850-960-8
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Muille ”nelikon” jäsenille

Nicola Schindler
Richard Fee
Danny Brocklehurst

Loistavia työtovereita ja vielä parempia ystäviä

PROLOGI

Menikö kaikki pieleen jo sillä hetkellä, kun näin sinut?

Olin kaksikymmentäyksivuotias, pelkkä kakara kun sitä nyt muistelee. Olin valmistunut Bowdoin Collegesta ja lähtenyt lajitovereideni kanssa matkaamaan reippaasti rinkka selässä halki Euroopan. Oli puoliyö. Musiikki sykki kiivaana eräässä Espanjan Aurinkorannikon yökerhossa. Pitelin kädessäni illan ensimmäistä pullollista Victoria Málaga -olutta, halvinta mahdollista merkkiä (hei, olin budjettimatkalla). Oletin, että illasta tulisi samanlainen klubi-ilta kuin niin monista muista, täynnä toiveikkuutta, syrjään jäämisen pelkoa ja nieltyjä pettymyksiä (eli pakkeja), kun näin tanssilattialla sinut.

DJ luukutti Kylie Minoguen kappaletta *Can't Get You out of My Head*, eikä mikään toinen kappale olisi voinut paremmin kuvastaa sitä kaikkea. Ei vieläkään, neljännesvuosisata myöhemmin. Ai että. Katsoit minua suoraan silmiin, mutta en uskonut, että oikeasti katsoit minua. Enkä pelkästään siksi, että olit niin eri sarjassa kuin minä, vaikka olit sinä tietenkin. Siis aivan eri sarjassa kuin minä. Silti en uskonut, että katsoit minua, koska seisoin keskellä Bowdoinin lacrossejoukkueen jätkiä – Mikey, Holden, Sky, Shack ja tietysti joukkueen kapteeni Quinn – ja he olivat komeita, salskeita tyyppejä, jotka suorastaan uhkuivat hyvinvointia samaan tapaan kuin kuvat nuorista Kennedyistä, jotka pelaavat amerikkalaista jalkapalloa Hyannis Portin merenrantatalollaan. Otaksuin, että katselit jotakuta heistä – ehkä

Quinnia, jonka hiukset lainehtivat kuin filmitähdillä ja vartalo oli saatu aikaan tarkkaan harkitulla yhdistelmällä salitreeniä, karvanpoistovahausta ja steroideja.

Asetelmaa korostaakseni käänsin päätä miltei sarjakuvamaisen näyttävästi ensin vasemmalle, sitten oikealle. Kun uskaltauduin katsomaan takaisin sinuun, et jostain syystä pyöritellyt silmiäsi vaan nyökkäsit kevyesti ja tietävästi. Katsoit taas minua, tai ehkä olit samanlainen kuin ne öljymaalaukset, jotka olin nähnyt pari päivää aikaisemmin Pradossa. Niiden silmät tuntuivat seuraavan katsojaa missä tahansa tämä seisoikin. Tahtoisin sanoa, että kaikki muut katosivat näkymättömiin koko Discoteca Palmerasista paitsi me kaksi kuten kliseisissä elokuvissa, joissa musiikki yhtäkkiä vaimenee ja kuva tarkentaa vain meihin kahteen, niin ei kuitenkaan käynyt.

Tanssilattia oli tupaten täynnä nuoria juhlijoita. Joku horjahti sinun kylkeäsi vasten. Joku toinenkin. Väliimme pakkautui muita tanssivia vartaloita.

Katosit näkyvistä aivan kuin ihmismeri olisi nielaissut sinut kokonaisena.

Nousin pystyyn. Lacrossejätkät eivät kiinnittäneet minuun minkäänlaista huomiota. Olin heille pikemminkin maskotti kuin ystävä, huvittava sivuhahmo ja se omituinen pätkä, joka sai supersuositun kapteeni Quinnin huonetoverikseen ensimmäisenä opiskeluvuonna. Suurin osa luuli minua intialaiseksi, kutsui minua usein nimellä Apu ja matki jonkinlaista eteläaasialaista korostusta, mikä oli rasittavaa, koska olin syntynyt ja kasvanut New Jerseyn Fair Lawnissa ja todellakin kuulostin siltä. Lacrossejätkät eivät olleet minulle mikään ilmiselvä matkaseura Euroopan-reissulle, mutta parhaat ystäväni Charles ja Omar olivat jo saaneet töitä, toinen Manhattanilta Bank of Americasta ja toinen Massachusettsin keskussairaalasta geenitutkimuksen parista. Minä olin saanut opiskelupaikan Columbian yliopiston lääketieteellisestä, ja opintojen oli määrä alkaa syksyllä. Totta puhuen tuntui silti melko coolilta, jopa mairittelevalta, matkustaa sen porukan kanssa, vaikka syynä oli vain se, että Quinn oli maanitellut minut lähtemään mukaan.

En niinkään kävellyt vaan uin tanssilattialle, mutkittelin hikisten vartaloiden lomassa aivan kuin ne olisivat olleet vastaan lyöviä aaltoja. DJ vaihtoi kappaleeksi Sophie Ellis-Bextorin *Murder on the Dancefloor*, mikä jälkikäteen ajateltuna saattaa kuulostaa hyvin osuvalta tai kenties ironiselta, mutta olen ollut epävarma sanan *ironinen* todellisesta merkityksestä siitä lähtien, kun Alanis Morissette teki siitä kappaleen, enkä tahdo vieläkään neljännesvuosisata myöhemmin mokata käyttämällä sanaa väärin.

Kampesin itseäni ihmismeren läpi kokonaisen minuutin ajan, kunnes löysin sinut tanssilattian keskeltä. Olit sulkenut silmäsi, nostanut molemmat kädet ilmaan ja liikuit hitaasti, raukeasti ja silkinpehmein liikkein, enkä tänä päivänäkään tiedä millä nimellä sitä tanssiliikettä kutsutaan, olin joka tapauksessa lumoutunut. Kun kohotit kädet ilmaan, toppisi nousi ylös ja paljasti vyötärösi. Jonkin aikaa seisoin vain paikoillani ja tuijotin. Näytit niin eksyneeltä ja niin onnelliselta, että teki mieli vain antaa sinun olla omissa oloissasi.

Ajattele, jos olisinkin tehnyt niin.

Valitettavasti olin ammentanut jostakin epätavallisen suuren annoksen rohkeutta. Oluen voimaannuttamana astuin eteenpäin ja koputin sinua olkapäälle.

Säpsähdit ja avasit silmäsi.

”Haluatko tanssia?” kysyin.

Tuosta noin vain. En usko, että olen kertaakaan elämässäni ollut yhtä aloitteellinen. Kaunis nainen tanssi itsekseen, ja minä uskalsin lähestyä häntä.

Kasvoillesi nousi erikoinen ilme ja huusit: ”Mitä?”

Kyllä, musiikki soi niin lujaa, että aivan vieressäkin piti huutaa. Nojauduin lähemmäs. ”Haluatko tanssia?” kailotin. Yritin viedä huuleni riittävän lähelle korvaasi mutta sellaiseen kulmaan, etten puhkaisisi tärykalvoasi.

Ilmeesi vaihtui ja huusit takaisin: ”Minä olen jo tanssimassa.”

Tässä kohdassa olisin tavallisesti luikkinut tieheni – ja jos rehellisiä ollaan, valtaosa miehistä olisi tehnyt samoin. Miksi en

sillä kertaa tehnyt niin? Näinkö katseessasi jotakin, mikä kutsui yrittämään vielä uudelleen?

”Tarkoitin, että minun kanssani”, huusin.

Oikea suupieleni kohosi hymyntapaiseen, jonka voin yhä tuntea kasvoillani. ”Joo, tajusin. Se oli vitsi.”

”Hauskaa”, vastasin. En tiedä, otitko sen vilpittömänä totena vai sarkasmina, mutta sarkasmia se oli.

Aloimme tanssia. Sinä olet sillä saralla luonnonlahjakkuus. Vaivaton, aistillinen ja magneettinen. Pystyt päästämään irti kaikesta ja näyttämään yhtä aikaa spontaanilta ja harkitulta. Minä esittelin parhaita tanssiliikkeitäni, jotka koostuvat aivan liian tietoisista vääntyilyistä sivulta toiselle, sillä en yritä tanssiessani niinkään näyttää taitavalta tanssijalta vaan sulautua riittävästi joukkoon, olla kiinnittämättä itseeni huomiota ja olla näyttämättä täydeltä pelleltä. Tanssiliikkeideni tarkoitus oli välttää naurunalaiseksi joutuminen, mikä sai minut tietenkin näyttämään entistä vaivaantuneemmalta – tai sitten kaikki johtui vain minun vaivaantumisestani.

Sinä et tuntunut välittävän siitä.

”Mikä sinun nimesi on?” kysyin.

”Anna. Entä sinun?”

”Kierce.” Sitten jostakin syystä lisäsin: ”Sami Kierce.” Jestas, miten idioottimaiselta kuulostin. Aivan kuin olisin esittänyt James Bondia.

Nyökkäsit lacrossejoukkueen suuntaan. ”Et oikein istu noiden joukkoon.”

”Siksikö, etten ole yhtä pitkä ja komea?”

Suupielellä värähti taas pieni hymy. ”Sinulla on mukavat kasvot, Sami Kierce.”

”Kiitos, Anna.”

”Niissä on luonnetta.”

”Onko tuo kiertoilmaisu rujolle?”

”Minä tanssin sinun kanssasi, en heidän kanssaan.”

”He eivät olekaan pyytäneet sinua tanssimaan.”

”Totta”, myönsit. Sitten hymyilit uudelleen. ”Eikä kukaan heistä tule ensi yöksi minun luokseni.”

Silmäni kaiketi pullistuivat, koska nauroit helkkyvää naurua ja tartuit minua kädestä, ja me jatkoimme tanssimista ja minä aloin rentoutua, ja totta tosiaan kaksi tuntia myöhemmin lähdimme yökerhosta yhdessä. Lacrossejätkät iskivät nyrkkejä yhteen, mylvivät ja huusivat humalaisessa kuorossa ”Kierce, Kierce, Kierce”.

Kävelimme käsi kädessä Fuengirolan rannalla. Suutelit minua kuunvalossa, ja voin yhä maistaa huulillani Välimeren suolan. Veit minut vaatimattoman näköisessä kerrostalossa sijaitsevaan asuntoosi. Kysyin, oliko sinulla kämppiksiä. Et vastannut. Kysyin, kuinka kauan olit ollut Fuengirolassa. Et vastannut.

Minulla ei ollut koskaan ennen ollut yhdenyönjuttua. Enkä ollut iskenyt naista yökerhosta. Tai tarkemmin yksikään nainen ei ollut iskenyt minua. En sentään ollut aivan kokematon. Olin seurustellut Sharyn Rosenbergin kanssa Bowdoinissa toisena vuonna, ja me teimme sen monta kertaa, mutta minua hermostutti silti. Yritin valaa itseeni kapteeni Quinnin itseluottamusta. Sillä tyypillä sitä riitti. Ensimmäisenä opiskeluvuonna Quinn pokasi tuon tuosta jonkun tytön ja tuli kotiin vasta yömyöhällä tai seuraavana aamuna. Kerran kysyin häneltä, miksi hän ei koskaan tuonut tyttöjä meidän huoneeseemme. Hän vastasi: ”En halua, että tytöt tulevat liian lähelle. Tiedätkö, mitä tarkoitan?” Sitten hän meni puoleksi tunniksi suihkuun.

Kapteeni Quinnilla oli, ja todennäköisesti on yhä, melkoisia kiintymyssuhdeongelmia.

Sinä ensimmäisenä yönä halailimme sohvalla ja suutelimme, kunnes nukahdit tai sammuit, en edelleenkään tiedä, kumpi tapahtui. Meillä oli yhä kaikki vaatteet päällämme. Ajattelin lähteä, mutta se tuntui väärältä ja tökeröltä, joten suljin silmäni, yritin asettua mukavaan asentoon ja teeskentelin nukahtaneeni itsekin.

Aamulla kun heräsit, hymyilit minulle ja sanoit: ”Mukavaa, että olet vielä täällä.”

”Niin minustakin”, vastasin.

Sitten tartuit minua kädestä ja veit perässäsi suihkuun, eikä siitä sen enempää.

Kahden päivän päästä lacrosseporukka jatkoi kohti Sevillaa. Kävin Málagan rautatieasemalla sanomassa heille hyvästit. Kapteeni Quinn painoi leveät kouransa kapeille hartioilleni, katsoi alas minuun ja sanoi: ”Jos olet saanut poljettua tarpeeksesi kolmen päivän sisään, tule perässä Sevillaan. Neljäntenä ja viidentenä päivänä olemme Barcelonassa. Kuudentena päivänä menemme rajan yli Etelä-Ranskaan.”

Hän jatkoi tähän tyyliin, kunnes muistutin, että minä olin laatinut koko matkasuunnitelman ja tiesin, missä he milloinkin olisivat. Hän halasi minua nopeasti ja lujasti. Muut jätkät kävivät iskemässä nyrkkiä. Odotin heidän kanssaan junaa ja katsoin, kun he nousivat sen kyytiin.

Kumma sivuhuomio, Anna: en nähnyt heistä ketään enää koskaan.

Holden soitti minulle kerran, kun olin vielä poliisi – en ole enää – ja hänen poikansa oli pidätetty baaritappelussa. En nähnyt Holdenia sen koommin. Tai Mikeya, tai Skyta, tai Shackia. Tai edes kapteeni Quinnia.

En nähnyt heitä sen päivän jälkeen enää koskaan.

Olen silti aina miettinyt, millaista elämäni olisi ollut, jos olisin noudattanut matkasuunnitelmaa ja lähtenyt heidän kanssaan Sevillaan.

Olen miettinyt myös, millaista sinun elämäsi olisi ollut.

Ehkä se olisi muuttanut sinunkin elämässäsi kaiken. En tiedä.

Nyt minä jossittelen, Anna.

Emme me kai olleet rakastuneita. Se oli lomaromanssi. Et sinä mitenkään särkenyt sydäntäni. Olisitkin. Siitä olisin selvinnyt. Sydämeni oli jo särkynyt ennen kohtaamistamme, ja se särkyi sen jälkeenkin. Muutamaa vuotta myöhemmin minua odotti vielä järkyttävämpi menetys, mutta Nicolen kanssa tapahtumille tuli sentään selkeä päätös.

Sinun tapauksesi tarvitsee päätöksen, Anna.

Kuitenkin sinun kanssasi...

Vieläkin minä jossittelen.

Olimme viettäneet viidennen päivän yhdessä, kun päätimme, että minun kannattaisi luovuttaa vuodepaikkani hostellista ja siirtyä sinun luoksesi. Olin onneni kukkuloilla. Yöt vietimme yökerhoissa. Joimme. Käytimme kaikenlaisia huumeita. En ole aivan varma mitä. En ollut yleensä mikään bilehile, mutta sinä halusit juhlimaan, joten lähdin oitis mukaan. Miksi en olisi? Pitäähän sitä ihmisen joskus elää ja irrotella. Sinulla oli oma ”diilerisi” – hieman vanhempi hollantilaismies nimeltään Buzz, jolla oli liilaksi värjätty piikkitukka, nenärengas ja liuta punottuja rannekoruja. Sinä hoidit ostot. Halusit hoitaa ne. Tapasit Buzzin kadunkulmassa El Puerto Hotelin takana. Muistan, miten supisitte keskenänne, ja välistä keskustelu tuntui kiihtyvän. Otaksuin, että neuvottelitte jostakin, ja sitten sujautit hänelle setelit ja hän sujautti sinulle jotain.

Mitä minä mistään tiesin? Olin nuori ja naiivi.

Sitten suuntasimme juhlimaan. Palasimme asunnollesi yleensä kolmen aikaan aamuyöstä ja rakastelimme. Sen jälkeen pikemminkin sammuimme kuin nukahdimme. Heräsimme aikaisintaan kahdeltatoista, kierähdimme ylös vuoteesta ja rannalle.

Ja sama uudelleen.

Viimeistä yötä en muista kunnolla.

Eikö olekin outoa? Tiedän, että olimme menneet siihen yökerhoon, jossa tapasimme, Discoteca Palmerasiin, mutta en muista, että olisimme poistuneet sieltä ja kävelleet mäkeä ylös sinun kerrostalollesi – ja miksi edes yövyit tavallisessa asunnossa? Miksi sinulla ei ollut hotellihuonetta tai hostellipaikkaa kuten kaikilla muilla meidän ikäisillämme? Miksi sinulla ei ollut kämppäkavereita tai ystäviä, ja miksi et vaikuttanut tuntevan ketään muuta kuin tämän Buzzin? Miksi en udellut enempää? Sen muistan, miten paahtavan kuuma Espanjan aurinko herätti minut seuraavana päivänä.

Makasin sängyssäsi. Muistan ähkäisseeni, kun auringonsäteet osuivat kasvoihini. Tajusin, että jos aurinko paistoi tästä kulmasta,

kello oli vähintään kaksitoista ja olimme taas kerran unohtaneet sulkea ikkunaluukut.

Irvistin, räpäytin silmiäni ja nostin käden silmien eteen.

Käsi tuntui märältä. Se oli jonkin kostean ja tahmean peitossa.

Ja kädessäni oli jotakin.

Nostin sen hitaasti silmieni eteen.

Veitsi.

Kädessäni oli veitsi.

Se oli yltä päältä veren peitossa.

Käännyin katsomaan sinun puoltasi.

Silloin huusin.

Osa tutkijoista on sitä mieltä, että äänet eivät koskaan vaimene vaan haalistuvat ja vaimenevat niin, ettei niitä voi enää korvin havaita, mutta ne jäävät jollakin lailla silti kuulumaan, ja jos pystyisimme olemaan riittävän hiljaa tai paikoillamme, ääni voisi kaikua ikuisesti.

Siltä se huuto kuulosti.

Joskus yön hiljaisuudessa voin yhä kuulla sen huudon kaikuvan korvissani.

LUKU 1

KAKSIKYMMENTÄKAKSI VUOTTA MYÖHEMMIN

Seison puun takana ja räpsin kuvia rekisterikilvistä kaukoobjektiivikameralla. Parkkipaikka on täynnä, joten aloitan kalliimmista autoista – uskomatonta, että tällaisen murjun edustalla on Bentley – ja siirryn siitä listalla alemmas.

En tiedä, kuinka kauan minulla on aikaa ennen kuin kohde, varakas mies nimeltään Peyton Booth, astuu ulos. Viisi minuuttia, ehkä kymmenen. Otan kuvat, jotta voin lähettää ne salaiselle yhteistyökumppanilleni liikennevirastoon. Tämä yhteistyökumppani etsii sitten tietokannasta auton omistajan sähköpostiosoitteen, lähettää siihen kuvat ja uhkailee paljastaa ne, ellei meille lähetetä rahaa Cash App -tilille, jota on mahdoton jäljittää. Vaadimme vain 500 dollaria. Ei kannata ahnehtia. Jos auton omistaja ei vastaa, kuten 90 prosentissa tapauksista, homma tyssää siihen, mutta tällä vilungilla tienaa silti sen verran, että se kannattaa.

Jep, ajat ovat kovia.

Seison passissa parkkipaikan toisella laidalla naamioituneena tyypiksi, jota ennen vanhaan sanottiin kerjäläiseksi tai kulkuriksi. Olen unohtanut, mitä siistiä kiertoilmaisua nykyään kuuluu käyttää, joten kysyn Debbieltä.

”Koditon”, Debbie vastaa.

”Oikeastiko?”

”Tai asunnoton. Surkeita molemmat.”

”Mitä sinä itse käytät?”

”Minä olen jumalatar.”

Jumalatar Debbie on omien sanojensa mukaan kaksikymmentäkolmevuotias mutta näyttää nuoremmalta. Hän viettää päivänsä seisoskellen erinäisten, tuota, herrasmiesten klubitilojen edessä – on siinäkin kiertoilmaus – esittää itkevänsä ja huutaa sisään ja ulos kulkeville miehille: ”Isi, miksi teet tätä?” Alkuun hän teki sitä vain huvin vuoksi, sillä hän nauttii siitä, miten osa miehistä kalpenee ja jähmettyy paikalleen, mutta tätä nykyä osa kanta-asiakkaista pysähtyy tervehtimään ja saattaa sujauttaa hänelle setelin.

”Minulla on tässä käynnissä oma kapitalismin ja etiikan kenttäkoe”, hän kertoo.

”Miten niin?”

”Kapitalismin osuus on kai itsestään selvä.”

Debbiellä on hyvät hampaat. Se ei ole näissä hommissa yleistä. Hänen hiuksensa ovat pestyt. Hänellä on hihaton paita, ja käsivarsien iho on ehjä.

”Tienaat sillä rahaa”, sanon. ”Entäs se etiikka?”

Debbien alahuuli värähtää. ”Välillä joku kuulee minut ja kääntyy pois klubilta. Aivan kuin olisin onnistunut kalauttamaan hänelle järkeä päähän. Aivan kuin huuto olisi muistuttanut häntä siitä, millainen hänen pitäisi olla. Ja jos joku toinen tyttö olisi huutanut saman minun isälleni, jos joku minun kaltaiseni tyttö olisi tehnyt jotain, ihan mitä vain, isä ei ehkä olisikaan mennyt sellaiseen paikkaan...”

Debbien ääni vaimenee. Hän katsoo alas ja räpyttelee silmiään. Alahuuli värisee edelleen.

Tutkailen hetken hänen kasvojaan, kunnes vastaan: ”No, voi kyynel.”

Räpyttely ja huulen värinä lakkaavat siltä seisomalta. Hän pyyhkäisee ilmeen kasvoiltaan kuin lasten magneettiselta piirustuslevyltä. ”Mitä?”

”Kuvittelitko, että uskoisin noin kliseisen tarinan vaikeasta isäsuhteesta?” Pudistan päätäni. ”Odotan sinulta parempaa.”

Debbie naurahtaa ja iskee minua käsivarteen. ”Voi pahus, Kierce, olit taatusti huippuhyvä poliisi.”

Kohautan hartioitani. Niin olinkin. En tiedä, miten Debbie on päätynyt kadulle. En ole kysynyt, eikä hän ole kertonut, ja se sopii kummallekin.

Vilkaisen rannekelloa.

”Sitten menoksi?” Debbie kysyy.

”Eiköhän aloiteta.”

”Muistatko koodin?”

Muistan minä. Jos Debbie huutaa ”isi, miksi teet tätä?”, tulija on väärä mies. Jos hän huutaa ”mutta isukki, minä odotan sinun lastasi”, se tarkoittaa, että etsimämme Peyton Booth on astunut ulos rakennuksesta. Debbie keksi tunnushuudon itse. Maksan hänelle tästä keikasta viisikymmentä dollaria, ja jos sillä saadaan, mitä White Shoe tarvitsee, korotan palkkion sataan dollariin.

Debbie astelee paikkaan, josta näkee klubin ovelle. Omasta tähystyspaikastani sitä ei näe. Näytin hänelle Peyton Boothin kuvan puhelimelta, joten hän tietää, miltä mies näyttää. Ehkä arvasitkin jo, että Peyton on keskellä avioeroa. Minun tehtäväni on hyvin yksinkertainen.

Saada hänet kiinni uskottomuudesta.

Tähän on tultu sen jälkeen, kun mokasin ruhtinaallisesti ja lensin ulos poliisivoimista. Eikä siinä vielä kaikki: vaikka teen keikkaa eturivin manhattanilaiselle asianajotoimistolle, en saa tästä palkkaa. Tämä on vaihtokauppa. Minut on haastettu oikeuteen, ja kanteen nostajana on PJ Dawson -nimisen lukiolaispojan perhe. Kanteen mukaan jahtasin PJ:tä takaa kolmikerroksisen rakennuksen katolle. Koska laiminlöin turvallisuusnäkökohdat, nuori PJ liukastui ja putosi katolta, syöksyi kolmen kerroksen matkan maahan ja sai vakavia vammoja. White Shoen lakifirma (jonka oikea nimi on Whit Shaw, mutta kaikki kutsuvat sitä White Shoeksi) edustaa minua vastineeksi siitä, että teen heille tällaisia pimeitä keikkoja.

Amerikka on hieno maa.

Peyton on konservatiivisen suurkonsernin pomo, ja koska me ihmiset tuppaamme olemaan tekopyhiä, kunnon naistenmies. Hänen tuleva ex-vaimonsa kertoi asianajajalleen, että mies on heikkona ”tuhruisiin feikkiblondeihin, joilla on valtavat tekotissit”. Vaimo oli vuorenvarma, että Peyton pelehtii naapurinsa kanssa. Selvitin toki asian perinpohjaisesti: naapuri kyllä täsmäsi kuvaukseen, mutta heillä ei ole mitään meneillään.

Peyton on jättänyt Lexuksensa tarkoituksellisesti parkkipaikan kaukaisimpaan nurkkaan suojaan uteliailta katseilta. Siksi olenkin asettunut tänne rinteeseen paikkaan, josta voin suunnata kameran taltioimaan kaiken, mikä sitten tapahtuukin. Vähänkin lähempänä minut huomattaisiin. Kauempaa en taas nappaisi saaliiksi mitään. Ainoa tapa saada tuloksia on kytätä täällä ja tietää, koska Peyton astuu ulos.

Parkkipaikka sijaitsee kätevästi niin, että samoja paikkoja käyttävät myös vanhanaikainen pikkukauppa nimeltään Get Some ja kukkakauppa nimeltään Rose to the Occasion, mikä tarjoaa ”herrasmiesten klubilla” käyville erinomaisen kulissin. Se tarkoittaa myös, että kuva Peytonista saapumassa tänne tai pysäköimässä tälle parkkipaikalle ei painaisi oikeudessa juuri mitään. Mutta siinä olisi jo jotain, jos onnistuisin kuvaamaan hänet tanssijan kanssa (ja taas kiertoilmaus, tulee ihan ikävä aikoja, kun saattoi sanoa asiat suoraan).

”Isi, miksi...?” Debbie ulvoo.

Kamera seisoo kolmijalalla. Tarkistan tähtäyksen. Jep, suoraan auton tuulilasiin. Katseeni on yhä objektiivissa, kun takaani kuuluu ääni.

”Missä Debbie on?”

Nopea vilkaisu paljastaa kodittoman miehen, tai siis asunnottoman.

”Töissä”, vastaan.

”Minä olen Raymond.”

”Hei vaan, Raymond.”

”Debbie tuo minulle yleensä voileivän.”

”Malta nyt pieni hetki.”

”Hän tietää, etten pidä majoneesista.”

”Selvä homma.”

”Onko Debbie kertonut, miten lentokoneet pysyvät ilmassa?”

”Ei ole.”

”Haluatko, että kerron?”

”Onko minulla vaihtoehtoja?”

”Noidat”, Raymond toteaa.

”Noidat”, toistan.

”Tarkalleen ottaen lentävät noidat. Kolme per kone. Yksi nostaa oikeaa siipeä, toinen vasenta ja kolmas on koneen perässä pitämässä pyrstöä.”

”Olen lentänyt lentokoneella”, vastaan. ”Istunut muutaman kerran siivenkin kohdalla. En ole kertaakaan nähnyt lentäviä noitia.”

En tiedä, miksi menin sanomaan niin, toisinaan vain puhun ja toimin ennen kuin ehdin punnita kaikkia seurauksia. Se saattaa selittää sen, miksi en enää jahtaa murhaajia ja rikollisia poliisin leivissä vaan tirkistelen ihmisiä kukkakaupan takapihalla.

Raymond kurtistaa kulmiaan. ”Tollo. Ne ovat näkymättömiä.”

”Näkymättömiä lentäviä noitia?”

”Tietenkin”, Raymond sanoo aivan kuin typeryyteni olisi hänestä suorastaan vastenmielistä. ”Mitä, kuvittelitko tosiaan, että jättimäiset metalliputket pysyvät itsestään ilmassa? Älä nyt viitsi. Uskotko kaiken, mitä hallitus sinulle syöttää?”

”Hyvä huomio.”

”Tiesitkö, että Airbus painaa keskimäärin vähintään 70 tonnia?”

”En tiennyt.”

”Ja pitäisi muka uskoa, että niin painava laite pysyy ilmassa koko matkan valtameren toiselle puolelle?”

”Hmm.”

”Suomut pois silmiltä nyt. Ne ovat sumuttaneet koko ajan. Entä painovoima, soittaako kelloja? Homman fysiikka ei täsmää.”

”Joten ratkaisu on noidat”, totean.

”Justiinsa. Noidat. Ja koko juttu on mojova vitsi ihmisten kustannuksella.”

En mahda itselleni mitään vaan kysyn: ”Mitä oikein tarkoitat?”

Raymond tuhahtaa. ”Eikö se nyt ole itsestään selvää?”

”Ei minulle.”

Raymond hieroo käsiään yhteen ja lipaisee huultaan. ”Jonain päivänä kun kukaan ei osaa odottaa, kaikki ne päästävät irti samalla hetkellä.”

”Irti lentokoneistako?”

Raymond nyökkää tyytyväisenä. ”Tismalleen. Kaikki noidat päästävät irti lentokoneista juuri samalla hetkellä. Ja nauraa räkättävät päälle. Niin ne aina tekevät. Nauraa räkättävät ja katsovat, miten lentokoneet ryskyvät maahan.”

Raymond katsoo minua.

”Synkkä juttu”, totean.

”Paina se mieleesi. Ja järjestä välisi kuntoon yläkerran ukon kanssa ennen kuin se tapahtuu.”

Alempaa kadulta kuuluu, kun Debbie huutaa: ”Mutta isukki, minä odotan sinun lastasi.”

Bingo.

”Voidaanko jatkaa juttua myöhemmin?”

”Sano Debbielle, että varron sitä leipää. Eikä sitten majoneesia.”

”Minäpä sanon.”

Tiirailen kameran linssin läpi parkkipaikkaa ja äkkään Peytonin puku päällä ja kovat kaulassa. Vatsassani jysähtää, kun huomaan hänen olevan yksin. Hän istuu kuskin paikalle. Odotan hetken ja toivon jonkun liittyvän hänen seuraansa. Ketään ei näy. Hän käynnistää auton.

Mutta ei peruuta pois paikasta.

Katselen linssin läpi ja hymy leviää kasvoilleni. Peyton odottaa jotakuta. Tiedän sen.

Seuraan tapahtumia kameran linssistä ja kuulen Debbien huutavan: ”Isä, miksi teet näin?”, kun harmaaseen miestenpukuun pukeutunut viiksekäs mies astelee parkkipaikalle.

Puhelin soi. Soittaja on Arthur, nuori juristi ja yhteyshenkilöni White Shoessa. ”Oletko hänen jäljillään?”

”Olen.”

”Hyvä. Nimet vedetään paperiin heti huomenaamulla.”

”Tiedän.”

”Jos meillä ei ole todisteita pettämisestä, vaimo ei saa avioehtoa raukeamaan.”

”Tiedän.”

”Pystytkö hankkimaan jotain vai et?”

Joku avaa Peytonin auton matkustajan puolen oven ja pujahtaa sisään. Peyton kääntyy katsomaan.

He antautuvat kiihkeään suuteluun.

Kumppanina vain ei ole povekas feikkiblondi.

Vaan harmaapukuinen viiksimies.

Menneisyydellä on kohtalokas suunnitelma.

Nuorena Sami Kierce oli Espanjan-matkalla ystäviensä kanssa, kun hän heräsi aamulla verisenä veitsi kädessään, tyttöystävä Anna kuolleena vieressään. Järkyttynyt Sami pakeni paikalta.

Nyt, yli kaksikymmentä vuotta myöhemmin Sami Kierce on vastasyntyneen lapsen isä, joka tekee varjostuskeikkoja ja opettaa kriminologiaa iltakoulussa New Yorkissa. Eräänä iltana hän tunnistaa tutun kasvon luokkahuoneen takarivissä: sen täytyy olla Anna. Heti kun he saavat katsekontaktin, nainen pakenee. Samin on löydettävä hänet ja ratkaistava mysteeri, joka on vainonnut häntä kohtalokkaan yön jälkeen. Mitä vuosikymmeniä sitten todella tapahtui?

Ei kenenkään narri on mukaansatempaava ja sydäntäsärkevän viihdyttävä trilleri, jossa Cobenin mestaroima jännitysjuoni yhdistyy rakkaiden suojelemisen ja identiteetin teemoihin. Taitavasti rakennettu trilleri saa myös Cobenin aiemman *Petät vain kerran* -trillerin tapahtumat näyttäytymään uudessa valossa.

DOCENDO
www.docendo.fi
KL 84.2
ISBN 978-952-850-960-8

Kansi: Jussi Jääskeläinen